

IRODALOM.

Jancsi László: A misztikus intuíció. Pécs, 1931. Ez az értekezés azzal a lélektani folyamattal foglalkozik, melyet intuíció néven ismerünk s melynek legjellemzőbb tulajdonsága az, hogy nem ismereti, nem akarati, hanem tiszta(?) érzésélmény: intellektuális megérzés. A léleknek az az ősi egységes állapota, melyből az értelmi és akarati jelenségek fejlődnek ki, minél fogva az intuitív gondolkodás megelőzi a dolgok diszkurzív úton való logikai megismerését.

E megismerés folyamatának több lépése van. Az első negatív természetű, mikor az egyén megszabadul a külső világ benyomásaitól azáltal, hogy figyelmét teljesen egy dologra koncentrálja. Az akarat megszűnik működni. A tudatnak nincs tartama,(?) nincs benne szemlélet, nincs intencionalitás, mert nincs meg a szemlélt és szemlélő kettőssége. Nincs benne semmi gondolati, ismereti elem.(?) Az unió állapotában a külvilágtól nem kap semmi hírt, még fájdalomérzései sincsenek. A lélekezés, vérkeringés lefokozódik, a test kihül, megmerevedik. Fiziológiai szempontból ez az eksztázis transz-állapot. Abnormitás. A tudat teljesen megszűnik. Ép ezért leírhatatlan, mivel nincs tartalma.

Ez az állapot érzelmi természetű, de az illető egész gondolkodását és akaratát rendkívüli módon befolyásolja. Különösen az értékelésnél van nagy szerepe, ami nem logikai összefüggések útján történik, hanem titokzatosan és megfeythetetlenül elrejtett tendenciák „megérzése“ által. Ez az az irracionális ismerési mód, az intuíció, melynek logikája nem a gondolat, hanem az érzelem ősi erején halad. A logosz és mithosz korok szerint váltja fel egymást. A rációt felváltja a romantika s viszont. Az alexandriai tudományt Plotinos, a középkor fogalmai elemzéseit Eckehart, a 19. század hideg természettudományosságát Bergson.

Mit szól ehhez az ismerési módhoz a fogalom, ítélet és következtetés kimért útján járó logika? A logika felelete az, hogy nincs más ismeret, csak az, melyet a logizma, ítélet és szillogizmus útján szerzünk, a misztika útjai a logika ítélőszéke előtt

nem tudnak helytállani. A Bergsoni intuicióra pedig a logikus felelete az, hogy nem gazdagabbá, hanem sezegényebbé teszi megismerésünket, mert abban a szemléletben a tárgy tudat is hiányzik, az alany nem szembesíti magát a tárggyal. Az intuitív megismerés kizáróan érzelmi természete mellett azt szokták felhozni, hogy a nagy felfedezések a tudattalanból váratlanul feltörő villanások és ötletek eredményei. A logikusok erre azt mondják: ez a megfigyelés helyes, de a magyarázat téves, mert az ötletek és villanások nem érzelmi, hanem értelmi mozzanatok.

Mit tartunk a via misztika jelenségeiről? A misztikusok között vannak hisztériás nők és szentek, vad őrjöngők és szelid, jámbor remetéek, logikátlan képzelődők és mély gondolkodású filozófusok. Vannak, akik merőben kételkednek ez ismerési mód értékében és a másik oldalon olyanok, akik rajonganak érte. A szerző a középúton jár. Az illuminációt nem tartja valami csodás, kivételes felsőbb kegyelmi ténykedésnek, hanem egészen természetes, bár nem mindennapi élménynek, melynek lényege: megérzés, legjellemzőbb vonása: bizonyos nyugalmi állapot, kísérelő jelensége pedig az, hogy a felébredt lélek az illumináció által nagy és értékes ismeretre tett szert, amilyent az analitikus ismerési módszer nem adhat. A misztika nagy erőssége, hogy misztikus érzelmesség és metafizikai spekuláció nem zárják ki egymást. A misztika nem gondoltfolyamatok felkutatására szolgál, hanem csak érzelmi úton való elmélyítésükre.

Kétségtelen, hogy ma is némi érdeklődés mutatkozik a misztika iránt. Nem tudjuk, hogy ezt Brentanóval a kifáradás, ernyedés és a filozófia hanyatlása előjelének tekintsük-e? Az ember belefáradott volna az ész kategóriáival való sikertelen és célhoz nem vezető bajlódásba? S most a hit, a misztika karjaiba veti magát? Vajjon sötétbe való ugrás ez, vagy átmenet és új korszak közeledésének a jele?

A fiatal szerző ezt a lelki állapotot kellő készüllettel és elemző készséggel tárgyalja. Ha igaz az, hogy a tétel megválasztásából lehet visszakövetkeztetni a szerző szellemiségére, akkor ezen az úton, amelyen elindult, még joggal várunk tőle olyan munkákat, melyek a lélektanok e homályos kérdéseit fogják tárgyalni. Örömmel üdvözöljük a fiatal papi nemzedék e tagját a pszichológiai tudomány munkásai között. (g. k.)

Ferezei Sándor: A madarak öregkortól eltérő tollszínezete atavisztikus jelenség-e, avagy a környezet hatásának tulajdonítandó? Doktori értekezés. Szeged, 1931 Szeged városi nyomda és könyvkiadó rt.

Ferezei Sándor kolozsvári unitárius kollégiumi tanár dok-

tori értekezése 71 nyomtatott oldalra terjedő értékes és szakszerű tudományos irodalmi munka. Gondosan áttanulmányozta e tárgykörnek különösen gazdag német irodalmát. 144 forrásmunkát nevez meg. Munkájának első felében az irodalmi adatok és megállapítások felhasználásával részletesen foglalkozik a madár hely- és rendes tollzatának rajzával, színével, ezek jelentőségével, a színanyag képződésével s a színezet és a környezet közötti összefüggés irodalmának ismertetésével, illetve kritikai méltatásával.

Munkájának második főbb részében széleskörű, önálló kísérleti megfigyelések alapján a madarak fiatal-kori tollszínezetének a környezet változásával kapcsolatos módosulásait tárgyalja, s megállapítja, hogy a fiatalok tollszínezetén a környezet elég rövid idő alatt is észrevehető átváltozást idéz elő s így az ifjúkori szín és ifjúkori környezet egymással szoros összhangban állanak. A szabad természetben végzett önálló megfigyelései alapján megállapítja, hogy ugyanazon biológiai környezetben az egymástól nagyon eltérő morfológiai, anatómiai bélyegekkel bíró madár-génuszok és családok egyedei hasonló öltözetet öltönek fel s a közös környezetből való kiválás az öltözet megváltozását vonja maga után.

Kísérletei alapján jelentőségében teljes értékűvé tette azt a tapasztalati megállapítást, hogy ugyanazon génusz vagy familia tagjainak fiatalkori tollzata minden közös származás ellenére is eltérővé lesz, mihamint a fiatalok eltérő környezetben nőnek fel, vgy minden nem közös származás dacára is azonos lesz, ha ugyanazon környezetben élnek.

Bizonyító példányokon alapuló észletei és kísérletei végérvényesen megdöntötték azt, hogy a madarak fiatalkori tollszínezetét atavisztikus alapokon magyarázhatjuk.

Értekezésének kiváló nagy érdeme az, hogy a folyó eredetétől a folyó trkolatáig található tollzat, típusokat összegyűjtötte s eme gyűjtései révén tisztázta azon környezettani kérdést, mely az ornithologusokat eddig azon tévedésbe ejtette, hogy egy folyó hosszában talált eltérő színezetű madáregyedeket mindig új és új subspeciesek gyanánt írtak le.

Gratulálunk a szép reményekre jogosító ifjú tudósnek, s kitartást és sikert kívánunk további tudományos munkálkodásához.

Dr. Sz. F.

„A Magyar Unitárius Egyház Teológiai Akadémiájának Étesítője az 1930—31. isk. évről.” Szerkesztette Csifó Salamon dékán. XXXV. évf. 55 l. Corvin könyvnyomda.

Évről-évre fokozódó érdeklődéssel várjuk Teol. Akadémiánk

Értesítőt, hogy belőle ebben az elfásult és földhöz ragadt világban valamely emelkedettebb szellemet, egy jobb világfelé vezető utmutatást s mindennapi életünk robotjai közben biztos irányítást merítsünk. Hiszen ez az egyetlen intézetünk hivatott arra, hogy olyan legyen mint a „hegyen épített város“, mely sokaknak világít. Ezzel a reménnyel és várakozással olvastuk el az 1930—31. évi Értesítőt is. Kiss Elek tanárnak „Unitarizmus Dániában és a szabadelvű vallásos konferencia (1930) Hollandiában“ című dolgozatából, melyet a tanév megnyitása alkalmából olvasott fel s amely az Értesítőben bevezetéképpen van közölve, jólesett olvasnunk a dániai unitárius mozgalommal kapcsolatban, hogy a fővárosban „Unitárius Ház“ címen 1927 óta áll az első unitárius templom, amely Kierkegaard Thorvald lelkész vezetése mellett központi helye a mind inkább élénkülő szabadszellemeű dániai vallási mozgalomnak. A Hollandiában Arnheimben tartott szabadelvű vallásos konferencia leírásával kapcsolatban szerettük volna, ha legalább utalás történik arra a 150 éves testvéri kapcsolatra, amelyben az erdélyi unitáriusok állottak a hollandiai szabadszellemeű keresztényekkel, amely kapcsolat anynyi drága szellemi kincsnek lett a forrása reánk nézve éppen az itteni vallási reakció legsötétebb éveiben. Ugyancsak e konferencia leírásával kapcsolatban, amidőn a többi országok kiküldöttjeit megszólaltatja, kerestük a mi egyházi hivatalos kiküldöttünk nevét, de az még meg sincsen említve, csupán csillag alatti jegyzetből tudjuk meg, hogy az Csifó Salamon dékán volt. Nem értjük, hogy ezt miért kellett elhallgatni épen a megnyitó alkalmával.

A dékánnak az évmegnyitás alkalmával hangoztatott amaz elvi kijelentését, hogy jelenleg „a vallásos élet központjában a gyakorlati élet követelményei állanak“ s „csak annak a vallásnak van beese, jövője, mely legközelebb visz mindnyájunkat a gyakorlati, szociális kérdések megoldásához“ szintén bizonyos megnyugvással olvastuk, mint egy olyan elvnek a leszögezését, amelyet mi régóta hirdetünk. A mi viszonyaink között nem elméleti teológusokra van szükségünk, hanem a nép között, a népért élő, lelkes és nemes szívű gyakorlati lelképászorokra, akik szeretettel, alázattal és önfeláldozással tudnak hivatásuknak élni. Szeretnők azért, ha a dékán elvi kijelentése a gyakorlatban is érvényesülne.

Nem kis megütközéssel olvassuk, hogy a kultuszminiszter úr Motogna Viktor egyet. magántanárt, a román tárgyak előadására rendes tanárnak nevezte ki. Autonómiánknak ez a kézzelfogható megsértése példátlan a történelemben s reméljük, hogy

egyházi vezetőségünk módját fogja találni annak, hogy ez az eset ne ismétlődjék.

Mint Teológiánk életében nagyjelentőségű esemény, úgy van feltüntetve az, hogy dr. Thudor Wotschke pralui lelkész születésének 60-ik évfordulóját ünnepelte, akit ez alkalomból a tanári kar üdvözölt s aki erre válaszolt is. S nemcsak az üdvözlő és válaszirat van szószerint leközölve, hanem Wotschkenek az életrajza is az Értesítő közepén. Eltekintve attól, hogy ennek az életrajznak semmi köze nincsen az Akadémia évi eseményeihez, az áttekinthetőséget és az olvasást is nagyon zavarja az, hogy a záró-ünnepély lefolyását ezen közbetoldás ketté vágja. Ha már közölni kellett, akkor a bevezetésben lett volna inkább helye. Különben e helyett szivesebben olvastunk volna Dr. Váradi Aurélról egy rövid nekrológot, aki mégis közelebb volt Teológiánkhoz.

Egyebekben az isk. év eseményei, a tanári kar létszáma és működése, az ifjúsági önképzőkör, segélyek és jutalmazások, a növendékek létszáma és elhelyezése s más ismert körülmények a szokott hűséggel és pontossággal vannak előadva az Értesítőben.

Valeriu Moldovan: Curs elementar de drept bisericesc comparat. Cluj, 1930. 8°, 132 l. V. Moldovan professzor alig egy évi tanárság után adta ki fentjelzett munkáját, melyet — az előszó szerint — az „urgens necessitas“ és az „evidens utilitas“ hívott életre. Valóban nagy jelentősége ennek a munkának, mely néhány év múlva az egyházjog romániai állásának tudományosabb és alaposabb feldolgozását igéri be, hogy első kísérlet román nyelven a keleti, nyugati és protestáns egyházak párhuzamos kifejlődésének és egyházalkotmányuk összehasonlításának bemutatására.

Az egyház az ortodox meghatározás szerint — vezeti be fejtegetéseit V. Moldovan — Isten által alapított emberi közösség, melyet a hit, az isteni törvény, a hierárchia és a szent titok tart össze. A római katolikusok az egyházban Krisztus által alapított közösséget látnak, melynek tagjai az összes érvényesen megkeresztelt keresztények a pápa, mint Krisztus helytartója és a püspökök, mint az apostolok utódainak vezetése alatt. Az egyház egyedüli, szent, katolikus egyetemes és kizárólagosan üdvözítő. A protestáns felfogás megkülönböztet látható és láthatatlan egyházat, melyeket a „Confessio Augustana“-ból vett idézetekkel határoz meg. Mindezekből levezeti az egyházjog definícióját, amelyik szerinte mindazon törvények és szokások komplexuma, amelyek az egyháznak, mint jogi intézménynek belső és külső működését (a hívek és az egyház, a hívek egymásközötti és az egyház-

nak az államhoz és más független kultuszokhoz való viszonyát) szabályozzák. Az egyházjog anyagi jogforrásai között felsorolja az isteni kinyilatkoztatást, az egyházat és az államot, míg az alaki jogforrások: a törvények és szokások. Eredetük szerint van isteni és emberi jogforrás. Az előbbi csoportba tartozik a két testamentum és a szent tradíció, az utóbbiba az egyházi és polgári törvények, továbbá a konkordátumok. Ezeknek a részletezése, továbbá az egyház és egyházjog kifejlődésének felvázolása teszi ki a könyv első részét, mely az egyház és állam viszonyának, a francia és amerikai szeparációs és az Európában általános szemiseparációs rendszer ismertetésével ér véget.

Fokozottabb érdeklődésünkre tarthat igényt a könyv második része, mely a tételes egyházjoggal, a romániai egyházak szervezetével és a kultusztörvénnyel foglalkozik. A görögkeleti egyházról szóló részhez — ez annyit tesz ki, mint a többi összes egyházakról szóló ismertetés — nincs semmi hozzáadni valónk, ellenben az unitárius egyházról szóló fejezetben sok olyan van, amit újabb törvényhozásunk már abrogált; attól eltekintve, hogy 1568-ban Tordán a vallásszabadság elvét mondták ki s az unitárius vallást Erdélyben csak az 1571-i marosvásárhelyi diéta törvényesítette, az egyházunk szervezetéről szóló rész így szól:

A végső törvényhozó és kormányzó(?) hatalom a Főtanács (Consiliul suprem bisericesc) kezébe van letéve, mely az egyházalkotmányon nyugszik. Ez kisebb részben a hívek által, nagyobb részben önmaga által választott tanácsosokból áll. Tagjai a belső egyházi hivatalnokok, 144 egyházi és 176 világi a főtanács által életfogytiglan választott tag és 32 a nyolc egyházkör és három nagyobb egyházközség által választott főtanácsos. Amint köztudomásu, ezek közül a kategóriák közül ma már csak az első, a hivatalbéli tagok főtanácsossága áll fent. Ezeken kívül a főtanács 220 választott tagjának felét a főtanács választja életfogytiglan, a fentmaradó 110 közül pedig 55-öt az egyházkörök (fele világi, fele egyházi) és 55-öt az egyházközségek választanak elektorok útján, mindkét csoportba tartozókat 6 évre szóló mandátummal.

Az Egyház Képviselő Tanács (Consiliul administrativ bisericesc) kormányozza a Főtanács nevében az egyházat. A könyv tagjaiként a belső egyházi és tanügyi vezetőkön kívül csak 27 Főtanács által a maga kebeléből választott tagról beszél, míg újabban ezekhez jön az egyházkörök 1—1 képviselője.

Ezután a könyv az egyházközségek szerveiről: a közgyűlés presbiterium és nevelésügyi biottságról, az egyházkörök szervezetéről, a köri közgyűlésről (párciális), esperesi vizsgálószelekről

és köri nevelésügyi bizottságról beszél mindenütt pontos és teljes adatokat szolgáltatva.

Végül szabad legyen egyházunk mai közjogi vitáival kapcsolatban felhivnom a figyelmet a szász evangélikus egyház alkotmányára, amelyik a romániai egyházak közül évszázados megszervezettségében először valósította meg a kisszámú vezetésre hivatottak demokráciáját. Az evangélikus egyház Képviselő Tanácsa (consistorul regnicolar) a püspök, főgondnok, vikárius és 7 egyházi, 14 világi tagból áll. Főtanácsuk a Képviselő Tanács tagjaiból, a körök egyházi és világi fejeiből, két gimnáziumi és egy tanítóképzői igazgatóból, két, az egyházköri közgyűlések által választott egyházi és világi tagból, és ugyanezen közgyűlések által választott tanügyi képviselőből van összetéve. A mintegy 250.000 lelket számláló szász evangélikus egyház legfontosabb ügyei a végső fórumot kitevő mintegy 90—100 ember belátására vannak bízva, ami a magyarok demokratikus vagy antidemokratikus, de mindenesetre parlamentáris és időszerűtlen alkotmányozó szerveinek nehézkességével szemben a szász egyházpolitika gyors elhatározáson alapuló elasztikus és eredményes munkájának abszolút fensőbbiségét biztosítja. Sajátos még a püspökválasztás alólról felfeledt vezető módja. Minden egyházközség három nevet jelöl, ezeknek alapján minden kör egy hat jelöltből álló listát állít össze, akik közül aztán a főtanács abszolút többséggel választja meg a püspököt.

Ezekben kívántam V. Moldovan úttörő munkáját ismertetni, mely első komoly kísérlet a romániai egyházak kúszált jogviszonyainak tudományos feldolgozására, s melynek folytatását, a beígért rendszeres egyházjogi munkát annál inkább várjuk, hogy az teológiai akadémiánkra is bevezethető legyen. Az unitárius jogászgenerációnak pedig eminens feladata, hogy doktori téziseken (Lőrinczi István és Major Ferenc egyházjogi román nyelvű doktori értekezésére gondolok) és önálló dolgozatokon keresztül ismertesse meg a román közvéleménnyel egyházunk multját, szervezetét és értékét, hogy a jövőben elkerülhető legyen minden rólunk alkotott helytelen vélemény. Mert ma a román intelligencia körülbelől csak annyit tud egyházunkról, amennyit egyszer Bogdan Duica mondott a szenátusban: „az unitáriusok vannak a magyarok közül legkevesebben, de ők a legveszélyesebbek.“

Mikó Imre.

S. Nagy László: Egy csodálatos Ujságíró Története s más elbeszélések. Erdélyi Szemle kiadása. 1931. 62 l.

Összesen 15 rövidebb lélegzetű elbeszélést tartalmaz az U. I. T. termékeny főtítkárának új könyve. Az elbeszélések többnyire

a családi élet melegségéből táplálkoznak. Ezért nincsen bennük semmi szertelenség vagy bántó frivolitás. Egyszerűek, színesek és melegék s amellet tanulságosak is. A költői képzelet nem csapong bennük a lehetetlenség határai között, hanem a való élet realitásai között mozog. A választékos külső ruhában megjelenő elbeszélések kellemes olvasmányul szolgálnak.

Kévekötés ifjúsági folyóirat legújabb száma, melyet Ferencz József, Mikó Imre és ifj. Ürmösi Károly állították össze f. é. augusztusban jelent meg s a nyári ifjúsági konferencia előkészítését tartalmazza. A konferenciáról más helyen számolunk be.

„Dolgozatok a Református Theologiai Tudomány Köréből“. Kiadják: Az erdélyi református egyházkerület kolozsvári theol. fakultásának tanárai.

Ebben a sorozatban a már korábban megjelent és folyóiratunkban is ismertetett négy dolgozaton kívül újabban a következők jelentek meg: **Maksay Albert:** „Az Exégézis Problémái“. **Dr. Gönczy Lajos:** „Az Igehirdetés Tényezői Egymáshoz való viszonyukban“. **Dr. Tavaszy Sándor:** „A Theologiai Irányok Átértékelése“. — A Dialektikai Theologia, mint a Theologiai Irányok Korrekciója. — **Dr. Imre Lajos:** „A Kijelentés és a Pedagogia“. **Dávid Gyula:** „Kálvin Gazdasági Etikája“. **Dr. Tavasz Sándor:** A szociális és gazdasági törekvések theologiai-etikai megítélése. (A szocializmus és a kommunizmus.) Mindenik dolgozat a református theologiai gondolkodásnak határozott iránymutatója s mindenik a cél- és nyugvópontot a Barth K. féle dialektikai theológiában látja. Az egyes dolgozatokra még vizsgáztatérünk. Megrendelhetők az „Ifju Erdély“ kiadóhivatalában Cluj-Kolozsvár, Ref. Theologia.

Előfizetési felhívás. Kovács Lajos brassói unitárius lelkész egyházi dolgozataiból „Ébresztgetés“ címen egy 10—12 ívre terjedő kötetre bocsájtott ki előfizetési felhívást. Akik ismerik Kovács Lajosnak tiszta gondolkozását, mély vallásos és egyházas érzésvilágát, valamint világos és választékos irányát, azok bizonyára örömmel fogadják ezt a felhívást s nemcsak maguk sietnek az előfizetők sorába lépni, hanem másokat is arra buzdítanak. Annál inkább, mert a könyv tiszta jövedelmét a brassói templom építése javára kívánja fordítani. A könyv az Unitárius Irodalom Társaság könyvtár sorozatában jelenik meg október havától kezdve tíz füzetben. Előfizetési ára füzetenként 10 lej, vagy egyszerre való előfizetésnél 100 lej. A legmelegebben ajánljuk olvasóinknak az új könyvet tartalmáért és nemes céljáért egyaránt.

KÜLÖNFÉLÉK.

Székelykeresztúri Unitárius Téli Gazdasági Iskola. Ez a címe annak az új intézménynek, amelynek létesítését egyházunk a múlt évi Főtanácsos elhatározta s a folyó évi október 15-én, miután a szükséges állami engedélyt megszerezte, meg is nyitja. Nem tudjuk eléggé hangsúlyozni ez intézet jelentőségét s a székelység gazdasági életére kiható fontosságát. Most, amikor a hivatalnoki pályákon való érvényesülésünk a minimumra szállott, amikor diplomás embereinket az elhelyezkedés és a mindennapi kenyér gondja gyötri és sok esetben a kétségbeesés örvényébe juttatja, valóban csak az édes anyaföld maradt meg a mi számunkra, amelyen nemcsak meghalunk, de élnünk is kell. E földnek életerejét kibányászni, termőképességét fokozni, a gazdasági élet különböző ágait mélyíteni s a mai kor kívánalmai szerint átalakítani s ezáltal népünket a vándorbot kálváriájától nemcsak megmenteni, hanem ősei földjén a mindennapi kenyerét is biztosítani: ez ma a leghelyesebb út és irány, amelyet kultúrpolitikánk követhet. Ilyen szempont vezette egyházunk Főtanácsát akkor, amikor a főgimnázium kényszerű leépítése után a gazdasági iskola létesítését elhatározta. Ennek az iskolának célja nem az, hogy diplomákat gyártson s jóságigazgatókat neveljen, aminek a mai viszonyok között értéke amugy sem volna; hanem a nép egyszerű fiait arra kívánja megtanítani, hogy kis birtokaikat mi módon műveljék, hogy azt jövedelmezőbbé tegyék s a fejlettebb mezőgazdasági tudomány megállapításait miképpen alkalmazhatják a mindennapi életben, hogy így népünk gazdasági konzervatívizmusát a szükséghez képest megtörje, a fejlődés és haladás szolgálatába állítsa. Az iskola okt. 15-től ápr. 15-ig tart. A közbeső nyári félévet a növendékek otthon a saját gazdaságukban töltik, ahol tanáraik vezetése mellett gyakorlatilag alkalmazzák azt, amit az iskolában télen tanultak. Az iskolába felekezeti különbség nélkül beiratkozhatnak 14—30 éves korig, akik 4 elemi osztályt végeztek s akiknek van mezőgazdaságilag művelhető birtokuk. Az iskola elvégzése egy éves katonai szolgálatra jogosít. Több ingyenes, kedvezményes ösztöndíjas hely van. Ez az intézet